

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2016r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał oskarżonego K. M. za winnego tego, że :

-w dniu 30 lipca 2011 roku w J. stosując wobec funkcjonariuszy policji st. sierż. R. B. i sierż. M. N., groźbę bezprawną pozbawienia życia oraz przemoc w postaci kopania, uderzania rękoma po ciele i szarpanie za ubranie, zmuszał ich do zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z zatrzymaniem jego osoby oraz naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy publicznych podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- w dniu 30 lipca 2011 roku w J. działając publicznie, bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, poprzez używanie słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe znieważył słownie funkcjonariuszy policji st. sierż. R. B. i sierż. M. N. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 57a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego K. M. nawiązkę w kwocie po 300,00 zł na rzecz pokrzywdzonych R. B. i M. N..

-w dniu 30 lipca 2011 roku w J. działając publicznie, bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, poprzez celowe uderzenie pięścią w twarz sierż. M. N. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to na podstawie art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 57a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego K. M. nawiązkę w kwocie 400,00 zł na rzecz pokrzywdzonego M. N..

Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu K. M. wyżej orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył w ich miejsce jedną karę łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu K. M. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20,00zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art.70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. M. ( wobec którego nadto na podstawie art. 69 par 4 kk) kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby.

Na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego K. M. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 i 4 kk zobowiązał oskarżonego K. M. w okresie próby do informowania kuratora o przebiegu okresu próby, kontynuowania pracy zarobkowej.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 3 ust 1 i 2 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. D. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 z póź. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania: wydatki w kwocie 194zł oraz opłatę w wysokości 180zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego , który na podstawie art. 444 kpk w zw. z art. 446 §1 kpk i art. 425 § 1-3 kpk zaskarżył ww. wyrok w całości.

Na zasadzie przepisu art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1,2,3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1.obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 222 § 1 kk, art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk polegającą na przyjęciu, że oskarżony K. M. naruszył nietykalność funkcjonariuszy publicznych w trakcie pełnienia obowiązków służbowych, zastosował przemoc oraz groźby bezprawne w celu zmuszenia funkcjonariuszy publicznych do zaniechania czynności służbowych oraz znieważył funkcjonariuszy publicznych podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, pomimo nie wskazania indywidualnej winy, podczas gdy żaden z tych naruszonych przepisów nie przewiduje odpowiedzialności grupowej polegającej na wzięciu udziału w określonym zdarzeniu lecz wymaga szczegółowe wykazanie winy w stosunku do każdego z czynów skierowanego do każdego z pokrzywdzonych;

2.obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:

a. art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez oparcie ustaleń faktycznych i w konsekwencji skazanie oskarżonego na podstawie wątpliwych i niejasnych zeznań pokrzywdzonych,

b.art.7 kpk i art. 410 kpk polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego, z pominięciem wielu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, mianowicie:

-uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych co do okoliczności związanych z zachowaniem się oskarżonego poprzez znieważanie ich, używanie gróźb karalnych, stosowania przemocy fizycznej, zmuszania do zaniechania czynności, naruszania nietykalności cielesnej pomimo, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w szczególności zeznania innych świadków tego nie potwierdzają,

-uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego, podczas gdy wyjaśnienia te w całości korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci dokumentów, a jednocześnie gdy wyjaśnieniom tym nie przeczy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie,

c. naruszenie art. 424 kpk przez niewskazanie w treści uzasadnienia wyroku, na jakiej podstawie Sąd I instancji uznał, że zachowanie oskarżonego miał charakter chuligański;

3.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku , polegający na tym:

a. iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, w sytuacji gdy prawidłowa analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej wskazuje, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających powyższe stwierdzenie,

b. że czyn popełniony przez oskarżonego wypełnia znamiona czynu o charakterze chuligańskim;

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego K. M. wniósł o :

-zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

-uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

### **Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Apelacja obrońcy oskarżonego K. M. na uwzględnienie nie zasługiwała. Na wstępie wskazać należy na pewną niepoprawność redakcyjną apelacji, gdzie równocześnie formułowane są zarzuty obrazy prawa materialnego jak i prawa procesowego, które miały w efekcie sprawdzić błędne ustalenia faktyczne. Tymczasem z punktu widzenia logiki te dwa zarzuty nie mogą obok siebie funkcjonować, gdyż nawzajem się wykluczają. Tylko bowiem przy niekwestionowanych ustaleniach faktycznych możliwe jest skuteczne formułowanie zarzutu obrazy prawa

materialnego. Analiza treści a zwłaszcza uzasadnienia tej skargi odwoławczej prowadzi do wniosku, iż jej autor de facto poprzez zarzuty naruszenia prawa procesowego kwestionuje ustalenia faktyczne. Zarzut ten jednak w wywiedzionej apelacji pozbawiony jest słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego, aby dopuścił się przypisanych mu czynów i ustalenia oparł na zeznaniach świadków – funkcjonariuszy Policji oraz obsady izby przyjęć Szpitala (...) w J., które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł ustalenia co do przebiegu zajścia i zachowania się w jego trakcie oskarżonego a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące przebiegu zajścia – poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków – funkcjonariuszy Policji uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonego tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Co do świadków, na podstawie zeznań których Sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne, to zeznania te co do istotnych dla sprawy elementów, a to udziału w zajściu oskarżonego, są z sobą zbieżne. Występujące różnice w zeznaniach omawianej w tym miejscu grupy świadków dotyczą okoliczności mało istotnych lub wręcz nieistotnych dla sprawy. W żadnym jednak razie nie dyskredytują one wartości dowodowej zeznań tych świadków. Świadczenie ci zgodnie potwierdzają aktywny i brutalny sposób działania oskarżonego. Ten sposób działania oskarżonego znajduje potwierdzenie także w zeznaniach obsługi izby przyjęć Szpitala (...) w J.. W tej sytuacji stwierdzenia oskarżonego, iż w toku zajścia zachowywał się spokojnie i w sposób wyważony, zaś samo zajście było wywołane przez funkcjonariuszy Policji - brzmią naiwnie i nieprzekonywująco. Należy zwrócić uwagę, iż pozostali oskarżeni, którzy również negowali swój aktywny udział w zajściu opisując zdarzenie prezentowali je odmiennie a niejednokrotnie wręcz w sposób sprzeczny z sobą. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzone oskarżonemu kary tak jednostkowe jak i łączna nie mogą być postrzegane jako kary rażąco niewspółmiernie surowe zwłaszcza, iż wymierzono je z warunkowym zawieszeniem ich wykonania- dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

SSO Jacek Myśliwiec